

Sygn. akt: I C 1322/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gryficach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krystyna Murawka
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Łuszczak

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Gryficach

sprawy z powództwa P. (...) we W.

przeciwko H. I.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w odniesieniu do kwoty 600 zł;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

SSR Krystyna Murawka.

Sygn. akt I C 1322/14 upr.

UZASADNIENIE

P. (...) z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko H. I. domagając się zasądzenia kwoty 18.303,42 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia powództwa i kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że dochodzona kwota wynika z umowy bankowej z dnia 27.04.2007 r. o numerze dłużnika (...) zawartej z pierwotnym wierzycielem, tj. (...) Bankiem Spółką Akcyjną i pozwaną. Na mocy wskazanej umowy, pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Powód podnosił, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania w terminie, w związku z czym kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Według twierdzeń powoda, na dzień sporządzenia pozwu H. I. posiadała zadłużenie w kwocie dochodzonej pozwem, w tym należność główna w wysokości 11.853,27 zł. oraz skapitalizowane odsetki wyrażające się kwotą 6.450,15 zł., na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez powoda.

Przed rozpoczęciem rozprawy, pełnomocnik powoda cofnął pozew w zakresie kwoty 600 zł. wskazując, iż pozwana uregulowała tę należność.

Pozwana – prawidłowo zawiadomiona o terminie, nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 2 kwietnia 2014 r. pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a P. (...) z siedzibą we W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. W § 5 pkt 5.2. zdanie pierwsze umowy cesji zastrzeżono, że przejście wierzytelności na kupującego nastąpi w dniu zawarcia umowy, pod warunkiem uiszczenia przez kupującego całości ceny sprzedaży na konto banku zgodnie z niniejszą umową. Zgodnie zaś z § 6 pkt 6.2. wyżej opisanej umowy cesji kupujący zapłacić miał na rzecz banku cenę sprzedaży dnia 11 kwietnia 2014 r. przelewem na rachunek banku.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 02.04.2014 r., k. 8 – 11.

W dokumencie zatytułowanym „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oznaczono: numer klienta (...), datę zawarcia umowy (...) 04.2009 r., pierwotną kwotę kredytu 14.887,02 zł., dane personalne pozwanej, jej adres, a także wysokość należności z wyszczególnieniem na: kapitał – 11.583,27 zł., odsetki – 5597,36 zł. oraz koszty – 286,03 zł

Dowód: odpis wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 12.

Pismem datowanym na 24 września 2014 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystosował adresowane do pozwanej pismo, w treści którego informowano, iż pozwany posiadać ma dług wynikający z umowy nr (...) z dnia 27.04.2009 r. zawartej z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną. Stan zadłużenia wyrażać się miał kwotą 18.467,02 zł. Nadto pismem tym informowano pozwanego, iż P. (...) z siedzibą we W. w dniu 02.04.2014 r. zakupił dług od (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., a (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. działa w imieniu i na rzecz funduszu.

Dowód: kopia wezwania do zapłaty z dnia 24.09.2014 r., k. 13 – 14.

W dniu 21 października 2014 r. został sporządzony wyciąg z ksiąg rachunkowych F. P. (...) z siedzibą we W. o numerze (...), z którego wynika, że w księgach rachunkowych funduszu widnieje zapis o wymagalnej wierzytelności przysługującej mającej wobec H. I. z tytułu zawartej w dniu 27.04.2009 r. umowy pożyczki. Wysokość zobowiązania na dzień wystawienia wyciągu została określona na kwotę 18.303,42 zł., na którą składa się kwota 1.831,57 zł. jako należność główna oraz kwota 898,16 zł. jako kwota odsetek.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji

analitycznej z dnia 21.10.2014r., k. 7.

Po wniesieniu pozwu, pozwana wpłaciła na rzecz powoda łącznie 600 zł. i w tym zakresie strona powodowa ograniczyła żądanie.

Bezsporne (pismo procesowe powoda z dnia 15.12.2014 r, i z dnia 23.02.2015 r. k. 23 i 26)

Sąd zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie powód nie wykazał zasadności zgłoszonego w przedmiotowej sprawie roszczenia, co uzasadniało oddalenie powództwa.

Podkreślić należy, że na gruncie procesu cywilnego strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co wynika z reguły art. 6 k.c. Konsekwencją norm zawartych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek wykazywania wysuwanych twierdzeń dowodami, ale także ponoszenia ryzyka niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Jak wynika z uzasadnienia pozwu, w niniejszej sprawie powód wykazywał swoją legitymację oraz okoliczność istnienia wierzytelności z umowy cesji z dnia 02.04.2014 r. oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 21.10.2014

r., powołując się na umowę pożyczki z dnia 27.04.2009 r. Analiza dokumentów złożonych do pozwu prowadzi do wniosku, że powód nie wykazał wysokości dochodzonej należności. Okoliczności tej nie dowodzi fakt dokonania przez pozwaną wpłaty w kwocie 600 zł. albowiem ocena tej czynności pozwanej może świadczyć wyłącznie o uznaniu, iż jej zadłużenie zamyka się w wysokości dokonanej wpłaty.

W oparciu o przedstawione dokumenty, nie było możliwym ustalenie treści stosunku obligacyjnego nawiązanego przez pozwaną (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W., ani też wysokości ewentualnego zadłużenia pozwanej(poza kwotą 600 zł., którą uregulowała). Odpisu, ani kopii wskazanej umowy pełnomocnik powoda nie dołączył do akt. Powyższych okoliczności nie sposób ustalić w oparciu pozostałe załączniki dołączone do akt sprawy, z których wynika, że powód przedłożył :

- odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 02.04.2014 r. wraz wyciągiem z

elektronicznego załącznika do umowy cesji,

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej

z dnia 21.10.2014 r.,

- kopię wezwania do zapłaty z dnia 24.09.2014 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że umowa cesji wierzytelności jest dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód na to, że osoba, która ją podpisała złożyła oświadczenie określonej treści i w danej formie (art. 245 k.p.c). Natomiast nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności nią objętych i w tym zakresie to na powodzie, który wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne spoczywa ciężar wykazania istnienia wierzytelności. Dokument ten może być co najwyżej jedynie dowodem na to, iż umowa przelewu wierzytelności pomiędzy wskazanymi podmiotami została zawarta. Skuteczność cesji wierzytelności jest zaś zależna od istnienia zobowiązania nią objętego. Powyższego wniosku nie zmienia również załączony przez stronę powodową wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 kwietnia 2014 r. Jest to bowiem jedynie element umowy o przelew wierzytelności i nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności w nim opisanej.

W niniejszej sprawie powód, nie przedstawił dokumentów, które w dostateczny sposób uzasadniałyby twierdzenie o istnieniu wierzytelności przysługującej mającej wobec pozwanej w wysokości wskazanej pozwem. Opisany wyżej odpis umowy sprzedaży wierzytelności może stanowić jedynie dowód na potwierdzenie okoliczności zawarcia umów cesji wierzytelności. Nie dowodzi natomiast wysokości wierzytelności mającej przysługującej powodowi.

Jednocześnie Sąd podkreśla, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, nie stanowi dowodu na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelność w nim opisanej. W wyroku z dnia 13.06.2013 r. wydanym w sprawie o sygn. V CSK 329/12 Sąd Najwyższy interpretował: „Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (...) LEX nr 1375500.

Z kolei od dnia 20 lipca 2013 r. obowiązuje § 2 art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.), który stanowi, że moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Z tego też względu, fakt objęcia przelewem wierzytelności pozwanej powinien być dowiedziony zgodnie z regułami procedury cywilnej. Oznacza to, że Sąd ma prawo badać i rozważać okoliczności, które przedmiotowe wyciągi stwierdzają w oparciu o pozostałe zaprezentowane dokumenty. Skoro zapisy w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu nie znajdują potwierdzenia w innych dokumentach źródłowych (np. brak umowy pożyczki, harmonogramu

spląt), to należy traktować je z ostrożnością i sięgać do innych dostępnych dowodów. Jeśli zaś wyciąg z ksiąg funduszu jest dokumentem prywatnym, to również dowodzi jedynie tego, iż w dokumentacji księgowej funduszu zapisano treść, którą odzwierciedla wyciąg. Analiza wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu z uwzględnieniem pozostałych dokumentów przedstawionych przez powoda nie pozwala na uznanie za wykazanego faktu istnienia wierzytelności względem pozwanej w kwocie ponad wysokość spełnionego świadczenia (600 zł.)

Za dowód istnienia należności objętych pozwem nie można uznać również adresowanej do pozwanej kopii wezwania do zapłaty z dnia wraz ze specyfikacją zadłużenia i informacją o cesji wierzytelności. Z treści bowiem pisma datowanego na 24.09.2014 r. wynika jedynie to, iż w tej dacie powyższe pismo zostało zredagowane. Zwłaszcza, że załączone wezwanie do zapłaty stanowi kserokopię i nie zostało poświadczane za zgodność z oryginałem, co istotnie osłabia jego moc dowodową. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem, a moc dowodowa kserokopii uzależniona od uprzedniego poświadczenia zgodności kserokopii z oryginałem (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/97, wyrok SN z dnia 10 lipca 2009 r., II CSK 71/09, wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08). Sąd zaś mając na uwadze, iż stroną powodową reprezentował profesjonalny pełnomocnik, w kompetencjach którego leży możliwość poświadczania zgodności dokumentów z oryginałem, doszedł do przekonania, iż wzywianie strony powodowej do przedłożenia dokumentów w oryginałach będzie stanowiło naruszenie zasady kontrydiktoryjności i równości stron w procesie. Ponadto brak dowodu na okoliczność, iż wezwanie zostało skierowane i doręczone pozwanej. Natomiast samo zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, choćby nawet doręczone dłużnikowi, nie stanowi jednak dowodu na istnienie wierzytelności. Wskazuje jedynie, co wyżej wspomniano, na sporządzenie takowego pisma i złożenia w nim oświadczenia przez osobę je podpisującą.

Poza tym, Sąd zwraca uwagę, że w aktach sprawy brak ponadto stosownych dokumentów świadczących mających o przekształceniu (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej - jako podmiotu, z którym pozwana zawarła umowę pożyczki - w (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą we W..

Niezależnie od powyższego odnotować ponadto należy, iż stosownie do treści § 5 ust. 5.2 umowy sprzedaży wierzytelności, przejście wierzytelności na kupującego (powoda) następuje w dniu zawarcia umowy cesji wierzytelności, pod warunkiem uiszczenia przez kupującego (powoda) całości ceny sprzedaży na konto banku. Datą dokonania płatności ceny sprzedaży miała natomiast być data wpływu środków na rachunek banku do dnia wskazanego w § 6 ust. 6.2., tj. 11.04.2014 r. Tymczasem strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, że faktycznie dokonała na rzecz banku całkowitej zapłaty ceny kupna i to w sposób i w terminie wskazanym w umowie. Tym samym, powód nie wykazał, że ziszczył się warunek, od którego uzależnione było nabycie przezeń objętej pozwem wierzytelności.

Te wątpliwości, a w szczególności niewykazanie faktu wysokości wierzytelności, uzasadniały oddalenie powództwa.

Zgodnie z treścią art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Pozwana nie stawiała się na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia jej w swojej nieobecności i nie złożyła żadnych wyjaśnień. Z tego względu Sąd był zobligowany do wydania wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 k.p.c.

Tak rozważając, mając na uwadze niedostateczną wartość dowodową przedstawionych przez powoda reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika dokumentów, na podstawie art. 339 § 2 kpc Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku.

Skuteczność ograniczenia żądania, oceniona w perspektywie przesłanek art. 203 §1i 4 kpc , w związku z regulacją art. 355 §1 kpc wymagała wydania postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania, co znalazło wyraz w punkcie pierwszym orzeczenia.

K. Murawka.